

Kányádi Sándor

BAJOR ANDOR KÉSEI ELSIRATÁSA

Homéroszba kapaszkodva

ki elsirattam annyi jó barátot
téged siratni nincsen már erőm
csak illendőségből klapanciázok
helyezek néhány szál előre gyártott
hervadni se tudó nájlonvirágot
sírhalmadra végtisztességtevőn

miért tagadnám becsapottnak érzem
magamat de magunkat legkivált
bár sejtettük nem hittük volna mégsem
hogyan megszökhetsz az első résnyi résen
hová nekem is készül érkezésem
s hová megálljt már hiába kiált

földi lakó kinek meg nem születni
lett volna az eszményi állapot
a vén vak is emlékszel ezt kesergi
boldognak magát nem mondhatja senki
míg a ladik vele az odalenti
jól őrzött kapun által nem jutott

jó negyven évig együtt féldegéltünk
magunkba bízón tudva kik vagyunk
s bár parádékon nem döngött a léptünk
félvén se félve egyre csak reméltünk
akkor is ha évekre elsötétült
jövendőbe vezérlő csillagunk

lassan aztán megfogyva meg is törve
s görnyedezve egy átoksúly alatt
prófétánk lett a hét város szülöttje
s jöhetett már megkésve-sündörögve
a szabadság már csak a bölcs görögre
gondoltunk s neki adtunk igazat

de mióta a házsongárd göröngye
 reád dübörgött minden kis rigó
 kora tavasztól késő őszig egyre
 kitaróan egymással versenyezve
 azt fütyüli hogy élni volna jó
 miért mentél el bandi bandikó

Kolozsvár, 1991–2001

Tamás Ferenc

KÉT MASZK

1

Odüsszeusz-apokrif

Napra nap: vereség. Előbb a kikónok
 győztek le, undok támadót, rablót, mert
 kincseikre, szüzeikre vásott a fogam. Aztán
 saját megátalkodott kíváncsiságom
 miatt szenvedtem vereséget: kis híján
 odavesztem szirének hangjától, csábos
 alakjától. Cserbenhagyott a férfiasságom
 Kírké szigetén. „Már akkor itt maradsz,
 disznó” – zengette a sors hangját, mint a vércse,
 a nő. Valaha híres elmémtől szabadulni lóbuszt
 fálnék, hol van a lóbusz? Hájjasodó testem
 bámulom, Pénelopémről álmodozom, hiába.

2

H.-fragment

Lehet-e annál nagyobb ajándékot adni, mint
 mikor a mindent megjárt, mindenén túl
 lévő így szól: „Alkalmasnak tartlak”?

És lehet-e terhesebbet annak, akit
 betölt – mint szennylé az eldugult csövet –
 saját alkalmatlanságának tudata? Akit

a kétely rág, mint pecsétés ruhát a
 szekrény meleg sötétjében a moly? Aztán